

het boek droeg, aan kwamen lopen. Achter hen liep de rest van het volk. De Dux Maga wenkte hen en wees naar het dorps huis. Nieuwsgierig volgden ze haar naar binnen. De Dux Maga liet de deuren van de ontvangstruimte wagenwijd openstaan, zodat het volk buiten kon meeluisteren en -kijken. Tenminste degenen die vooraan stonden.

Markil stapte naar voren en vleide het boek voorzichtig op een pedestaal in het midden van de ontvangstruimte. Hij bleef er beschermend naast staan. De Dux Maga wenkte tante Margali en een andere heks naar voren. Dat moest de kleindochter van de Dux Maga zijn, Tanari. De beide vrouwen stapten naar voren en legden hun beide handen op het boek. De Dux Maga stak een bosje gedroogde kruiden aan. De geur van salie verspreidde zich door de ruimte. Salie en nog iets anders, dat hij niet kon thuisbrengen. Ze begonnen weer te chanten met dezelfde woorden welke ze al eerder hadden gebruikt. Hoewel ze de woorden keer op keer zongen, bleef een reactie uit. De vrouwe Katernia weigerde te verschijnen. Twee keer stopten ze om het boek te bekijken, maar de bladzijden bleven leeg. Geen zinnen, geen woorden, zelfs geen letter.

Rune keek verscheidene keren naar Markil. Die zat met zijn armen over elkaar op een stoel. Hij keek aandachtig naar het boek en de heksen die eromheen stonden.

Het chanten begon voor de vierde keer, met meer nadruk bijna bevelend. Dit keer stapten de heksen één voor één naar voren. Elk van hen legde haar handen op het boek, hielden ze daar even en openden het boek. Het boek bleef leeg. De Dux Maga stapte als laatste naar voren om haar handen op het boek te leggen. Ze opende daarna het boek op een willekeurige bladzijde en daar verscheen eindelijk een tekst.

*Markil, Markil, Markil, Markil, Markil, Markil, Markil,
Markil, Markil, Markil, Markil, Markil, Markil, Markil,*

Markil

De Dux Maga keek verbijsterd naar de andere heksen. Eén voor één kwamen ze naar voren om de tekst te lezen. De Dux Maga sloot daarna het boek en richtte zich tot alle aanwezigen.

‘Ik denk dat we ons erbij neer moeten leggen. De vrouw Katernia weigert één van ons de toegang tot de grimoire. Ze heeft haar keuze gemaakt. Markil is de nieuwe hoeder en de nieuwe scripteur van de grimoire van de heksen van onze familie. Het is wat het is. Het is ongebruikelijk, maar blijkbaar onontkoombaar.’

Haar woorden werden ook opgevangen door het volk buiten. Een opgewonden gemurmel klonk op, terwijl haar woorden werden doorgegeven naar degenen die verder weg stonden. Ze keek om haar heen tot haar ogen op Markil bleven rusten. ‘Kom naar voren, jonge tovenaars. Kom naar voren om je nieuwe positie te aanvaarden.’

Markil stond op en liep naar het boek. Iets wat beschroomd legde hij zijn beide handen op het boek. Het boek leek even op te springen, alsof het de handen van een oude bekende voelde en zich daarover verheugde. De Dux Maga ging achter hem staan en legde haar handen op zijn smalle schouders.

‘Als je een heks was, zou er nu een ceremonie van aanvaarding moeten volgen, maar die is alleen voor heksen. We hebben geen ceremonie voor een tovenaars, maar eerlijk gezegd, denk ik niet dat er nog een ceremonie nodig is. De vrouw van het boek heeft je al aanvaard, eerst als hoeder en daarna als scripteur. Bewijs nu, als laatste test, dat jij degene bent die beide titels waardig is. Vraag de grimoire waar het kristal van de heksen en de tovenaars is verborgen. Niet met woorden, maar met je hart.’

Markil sloot zijn ogen en sloeg voorzichtig het boek open. Nog steeds met zijn ogen gesloten begon hij te bladeren. Het leek of het boek hem tegemoet kwam. De pagina's sloegen zichzelf al om voor hij het kon doen. Uiteindelijk hield hij zijn handen alleen maar boven het boek. Iets anders sloeg de pagina's om. Halverwege het boek stopte het omslaan.

Iedereen in de ruimte hield de adem in. Markil opende zijn ogen en keek naar de geopende grimoire en daarna naar de Dux Maga. Die keek over zijn schouder heen naar de tekst in het boek. Ze wenkte haar beide dochters, Matagati en Margali, dichterbij. Ook zij lazen de tekst. Ze knikten instemmend naar elkaar. Markil sloot het boek en stapte weg. De Dux Maga keek weer naar de aanwezigen.

‘Als er nog iemand twijfelde aan de rechtmatigheid van Markil als hoeder en scripteur, dan is die twijfel nu weggenomen. Wij drieën hebben de tekst gelezen, welke werd geopenbaard aan Markil en weten nu waar het kristal zich bevind. Mijn dochters gaan onmiddellijk op pad om het kristal hierheen te brengen. Ikzelf en de Dux Magus beginnen ondertussen met de voorbereidingen voor de bezieling. Het is fortuinlijk dat het hele volk hier al aanwezig is. Dat bespoedigt het ritueel. Wie niet voor één van de covens wordt uitverkoren, is vrij om naar zijn of haar huis terug te keren of te blijven en de bezieling mee te maken. Ik heb gesproken en zo zal het geschieden. Zegt het voort.’

Het gemurmel buiten zwol weer aan, terwijl haar boodschap aan het volk werd doorgegeven. Markil werd door de Dux Magus weggeleid naar zijn ouders, die nu door de geopende deuren naar binnen kwamen.

De vrienden keken elkaar aan. Ze stonden onzeker af te wachten wat er nog van hen verwacht werd. Rune keek opgelucht toen hij tante Margali op hen af zag komen.

‘Gaan jullie mee? Matagati en ikzelf gaan zo vertrekken. Wij zouden het eer vinden om jullie erbij te hebben, terwijl we het kristal op gaan halen. De Dux Maga heeft het goedgekeurd. Markil gaat ook mee, zodra zijn familie klaar is met hem feliciteren.’

Rune keek haar vragend aan.

‘Duurt het lang? Het ophalen van het kristal bedoel ik. Het is bijna de tijd van de zonnewende. Nog maar drie dagen.’

Tante Margali schudde haar hoofd.

‘Het duurt maar een paar uur. We gaan via een poort, gemaakt door vader, naar de plaats van bestemming. Het zal even duren om het kristal vrij te bikken en de anomalies op een afstand te houden, maar daaom zijn we met zijn tweeën verkozen. Daarna weer een poort terug naar hier en dan kan, met een beetje geluk, de bezieling vanavond al plaatsvinden. Speciaal voor jullie heeft de Dux Maga alles vervroegd. Ze weet hoeveel haast jullie hebben om de kristallen te vergaren.’

Opgelucht volgden ze haar naar de ingang van de tovenaarstoren waar de Dux Magus op hen stond te wachten. Van de andere kant van de ontvangstruimte kwam Matagati aanlopen met achter haar Markil. Voor de kleine jongen de toren binnenstapte, zwaaide hij nog even vrolijk naar zijn familie.

Het hele gezelschap beklom de trap tot ze bij de werkruimte van de oppertovenaar aankwamen. Hier kregen ze allemaal een warme jas, een sjaal, muts en met bont gevoerde laarzen aangereikt. Verbaasd keken Rune en de anderen naar tante Margali, maar die keek hen alleen maar lachend aan. Ze gaf verder geen uitleg, alleen de opmerking dat ze alles moesten aantrekken voor ze vertrokken. Daar waar ze heengingen, zouden ze het nodig hebben. Gehoorzaam deden ze wat ze zei.

Rune keek nieuwsgierig naar de Dux Magus. Die moest immers de poort openen. Hij vroeg zich af hoe?

De Dux Magus begon, na een knikje van Matagati, met het zetten van punten op de muur voor hen. Blijkbaar had hij dit vaker gedaan op dezelfde muur, want er zaten duidelijke kuiltjes op de plekken die hij aanraakte. Het patroon kwam Rune vaag bekend voor.

Hij zag zowel Zach als Fijonna begrijpend knikken.

‘Wat? Herkennen jullie dit patroon?’

Het antwoord kwam niet van hen, maar van Rutger.

‘Hij tekent de sterren van het sterrenbeeld schorpioen. Het is hetzelfde teken dat naast zijn oog is getatoeëerd.’

Rune keek naar het gezicht van de tovenaar. Rutger had gelijk. Hij had het kunnen weten. De naam van de tovenaar was immers lourens Scorpio. Lourens, geboren onder het sterrenbeeldteken schorpioen. Hij keek weer naar de muur.

De dertien sterren werden nu verbonden door lijnen. De lijnen verwijden en namen de vorm van een poort aan.

Plotseling woei er een ijskoude wind de tovenaarskamer binnen. De wind voerde fijne ijskristallen met zich mee.

Sneeuw. De andere kant van de poort opende naar een sneeuwlandschap. Matagati wenkte hen om haar te volgen.

Tante Margali duwde hen naar voren, door de poort heen. De poort verdween achter hen en liet hen alleen in een besneeuwde vlakte. Er waaide een gure wind en sneeuwvlokken daalde neer op hun warme jassen.

Tante Margali keek hen lachend aan.

‘Welkom in Yodali, het gebergte van de yeti’s en sasquatch.

We moeten een klein stukje lopen naar die rotsen. Daar is beschutting en de ingang naar de verblijfplaats van het kristal. Volgen jullie mij maar. Kijk uit waar je loopt. Er zitten verborgen rotsblokken en andere obstakels onder de sneeuw.’

Tegen de wind in gingen ze op weg naar de rotsen. De rotsen leken niet zo ver te zijn, maar de schijn bedroog hen. Het was zeker een half uur ploeteren door de diepe sneeuw. Ze moesten hun voeten hoog optillen om te kunnen lopen. Ze volgden zoveel mogelijk het pad van hun voorganger. Rune en Rutger hielpen de meisjes en Markil zoveel mogelijk door de sneeuw plat te stampen. Zach sloot de rij en hielp iedereen die struikelde en dreigde te vallen. Eindelijk bereikten ze de rotsen. In hun luwte konden ze schuilen en weer op adem komen. Tante Margali en Matagati tasten de rotsen af.

‘Hier, Mata. Volgens mij heb ik hier de rand te pakken.’

Matagati liep naar tante Margali en controleerde de plek die zij aanwees. Ze knikte.

‘Je hebt gelijk. Hier is het. Kom, geef je hand.’

Hand in hand keken ze naar de rots. Hun vrije hand legden ze op de koude steen. Als uit één mond begonnen ze te spreken.

‘Stenen, koud als ijs
Rotsen van graniet
Luister naar onze eis
Open wat niemand ziet
Geef het geheim nu prijs
Verberg de ingang niet.’

Even gebeurde er niets. Toen begon de rots te kraken. Er verscheen een spleet welke langzaam, maar gestaag, breder werd. De rots voor hen onthulde de ingang naar een grot.

Tante Margali wenkte hen.

‘De dichte wand is alleen maar een illusie. Snel, naar binnen. Dan zijn we uit de wind.’

Zo snel mogelijk begaven ze zich naar de grotopening en stapten naar binnen. Zach was de laatste. Achter hen sloot de ingang zich direct weer. De illusie herstelde zichzelf.

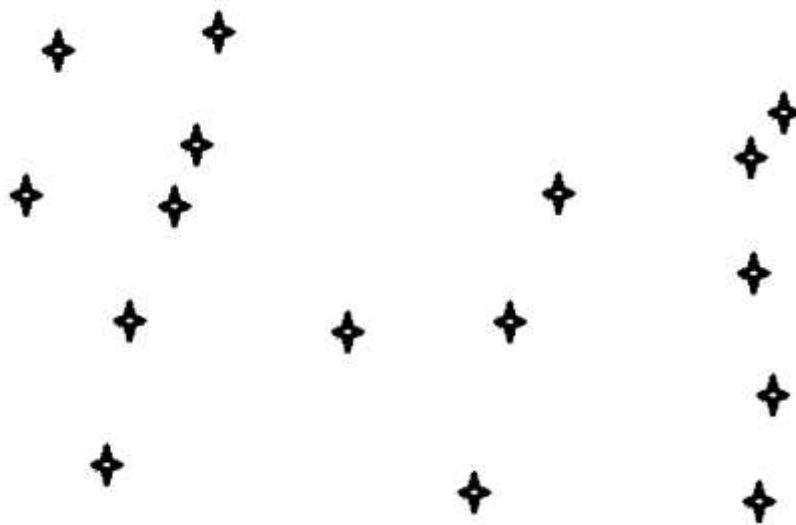
Het werd direct aardedonker. Gedesoriënteerd bleven ze doodstil staan tot hun ogen aan het donker waren gewend.

Voor dat dat zover was, flikkerde er een klein lichtje. Het lichtje werd snel groter en nu zagen ze dat Matagati een mijnwerkerslamp in haar hand omhoog hield. De flakkerende vlam verlichtte een deel van een gang die vanaf de ingang dieper de rots inliep. Matagati ging voorop. Ze liep snel de gang in. De anderen volgden haar in een wat lager tempo, maar snel genoeg om haar in het zicht te houden. Na een klein kwartier stopte Matagati in een kleine ronde grot aan het einde van de gang. Er was plaats genoeg voor iedereen in de ene helft van de grot.

Matagati hief de mijnwerkerslamp zo hoog mogelijk op. Het licht dansde over een muur van ijs tegenover het gezelschap. De ijskristallen flonkerden en sprankelden in het licht van de lamp. Tante Margali keek naar haar zuster.

‘Laat me raden. De tweeling?’

Matagati knikte met een brede grijns op haar gezicht.
‘Je kent mij te goed, zusje. Weet je ook welke ster?’
‘Dat kan geen andere dan Castor zijn.’
Tante Margali keek en wees naar de linkerbovenkant van de wand. Met een kleine beweging van haar hand liet ze een netwerk van lichtende sterren op de wand verschijnen.

De hoge ster links leek wel met een extra sterke gloed te stralen.
Rune keek nog eens goed. Hij wist het zeker. Die bewuste ster straalde sterker dan de andere sterren. Hij wees omhoog.
‘Is dat het kristal?’
‘Het is plek waar het kristal verborgen is. In het ijs. We zullen het uit het ijs moeten bikken.’
Zach stapte naar voren en tuurde naar de plek waar het kristal verborgen moest zijn.
‘Slim gedaan. Het kristal van het volk van de heksen en tovenaars is glashelder. Verborgen in ijs is het praktisch onzichtbaar. Vooral als je niet weet dat het er is. Zelfs ik, met mijn scherpe wolvenzicht, heb moeite om het te zien. En ik weet waar het zich ongeveer bevindt. Ik schat dat het bijna een meter diep zit.’
Hij keek vragend naar Matagati.